

РЕШЕНИЕ

№ 4376

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 29.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1055** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Тарани С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., лично за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на П., против Решение № 18715/16.12.2022г. на заместник председателя на ДАБ, с което им е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят сочи, че е налице опасност от преследване в страната му по произход, поради политическата кариера и убеждения на баща му. В тази връзка се посочва, че това е и причината да напусне П. с фалшиво име и фалшив паспорт представяйки се за Т. С.. В тази връзка посочва, че истинското му име е С. А. А. Шах. В жалбата се поддържа, че административният орган в решението си не е обсъдил личната му бежанска история и се е позовал на справка, която съдържа обща информация за П. и липсва конкретна такава, която да даде отговор на въпросите свързани с партията JSMM и нейните лидери. Соочи се още, че в решението административният орган е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата, не са изяснени

всички релевантни за производството факти и обстоятелства, като не е отчетен и най-добрият интерес на малолетното дете. Иска се от съда да отмени решението на интервюиращия орган при ДАБ – МС като незаконосъобразно и да върне преписката за разглеждане и произнасяне на административния орган.

В съдебно заседание жалбоподателката Тарани С. се явява лично за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. С.. Явява се и процесуалният му представител – адв. С., който заявява, че поддържа така депозираната жалба и моли за уважаване на същата. Ангажира писмени доказателства.

Ответникът – заместник председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез юрисконсулт, оспорва жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на обжалваното решение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба за предоставяне на международна закрила рег. № ИП-1686/15.09.2021г. по описа на ДАБ при МС (л. 182) Тарани С., гражданин на П., [дата на раждане] в област Л., А., документ за самоличност – национален паспорт № СТ7122191, издаден на 16.09.2016 г., валиден до 15.09.2021г., етническа принадлежност – синдхи, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – женен, с малолетно дете С. С., мъжки пол, родено на 08.10.2018 г. в област Х., П., е поискал предоставяне на международна закрила лично и в качеството му на баща и законен представител на малолетното си дете. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата с рег. № УП-7149/20.09.2021г. В приложение към Регистрационния лист са посочени данните за семейството на чужденеца: съпруга, дете, майка и баща от П..

На жалбоподателя са връчени: Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л.172 и сл.), както и Допълнение към указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България във връзка с чл. 29, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (л. 163 и сл.), за което същият е положил подписа си на 20.09.2021 г. На същата дата е регистрирана и молбата му за предоставяне на международна закрила от властите на Република България, вх. № РД09-ВР-2606/20.09.2021г. по описа на РПЦ – С. (л.181). Същата е входирана в ДАБ-МС с рег.№ УП-7149/20.09.2021г.

На 20.09.2021г. жалбоподателят е подписал Покана рег. № УП-7149 (л.170), за провеждане на интервю на 27.09.2021г. по молба за международна закрила по реда на ЗУБ и е уведомен, чрез преводач за последиците от неявяването.

С Писмо рег. № УП-7149/27.09.2021г. (л.1161), Началник отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“, РПЦ – С. към ДАБ при МС е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по молбата за закрила. В писмо с рег. № М-17480/01.09.2022г., което е регистрирано в ДАБ при МС с рег. № УП7149/14.09.2021 г. (л.38), от Държавна агенция "Национална сигурност" е дадено становище, че не се възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ,

В проведеното на 11.11.2021г. интервю Тарани С. заявява, че потвърждава посоченото в регистрационния си лист, т.е. истинското му име е С. А. А. Шах и е [дата на раждане] В тази връзка е представил на интервюиращия орган акт за раждане, сертификат за пребиваване и документ за обучение. Същият заявява, че в П. лична карта се издава при навършване на 18 години, а той е напуснал страната, когато е бил на 15 години. Чужденецът посочва, че няма други роднини в държава-членка на ЕС, освен съпругата и детето си, които са в България. Напуснал е държавата си по произход през 2016 г., със самолет, легално, с паспорт на името на С. Т.. В тази връзка посочва, че документът за самоличност е направен на името на семеен приятел, с негово позволение, тъй като е било опасно да напусне страната с истинското си име, понеже баща му е политически активист. Лично е получил паспорта си през 2016 г., когато бил на 15 години. Посочва, че с паспорта е напуснал страната си, съответно е влязъл в Д. без проблеми. При напускане на страната не е било нужно разрешение от родителите му, тъй като акта за раждане бил направен така, че да е на по – голяма възраст (т.е. роден през 1995 г.). Първоначално в Д. е пребивавал с туристическа виза, която му е дадена от негов приятел, след това е кандидатствал за дългосрочна виза. Там е пребивавал от 2016 г., а през 2017 г. е кандидатствал за виза в България. Посочва, че в Д. се е връщал 2-3 пъти. Последно е бил там Д. през февруари 2020 г., защото основният му бизнес е там и трябва да се връща в рамките на 6 месеца. В тази връзка пред интервюиращия орган представя лични карти, издадени от Д. - на него, на съпругата и на детето му, както и шофьорска книжка. Чужденецът конкретно заявява, че четири години са пребивавали там в област Б.. Имали бизнес, лично той имал 50 % участие във фирма, на която бил мениджър. Името на фирмата било Г. Стар, а дейността ѝ – поправка и поддръжка на електрически уреди. В Д. на всеки 3 или 5 години трябва да се подновява визата, като за тази цел всяко лице трябва да има работа или бизнес, като има безплатни визи при започване на бизнес. Като причина да напусне Д. чужденецът изтъква, че между правителствата на двете страни е приета спогодба и всеки пакистанец можело да бъде екстрадиран по всяко време. В тази връзка се страхува, че може да бъде задържан и върнат в страната си по произход, тъй като през 2019 г. бащата на истинския С. бил задържан от службите в П. и се разкрило, че е в Д. с чужди документи за самоличност. Чужденецът посочва, че в България за първи път е пристигнал през август 2018 г. Имал виза, която лично получил от Българското посолство в Д., Д., издадена във връзка с развиване на бизнес в България. Заявява, че в България с негов партньор е открил консултантска фирма, по подобие на тази в Д., свързана с консултиране какви фирми да се отворят тук. В момента обаче не упражнява дейност, защото партньорът му е заминал за Германия. Посочва, че има завършен 10 клас. Средствата му идват от Д.. Заявява, че в България кандидатствал и за лична карта, а през 2020 г. по покана е ходил в Швейцария, но там не е кандидатствал за убежище. В П. за последно е ходил през 2018 г., за да се разходи. Преди това, през 2016 г. е ходил там, за да си изкара смарт карта с истинското му име, но получил отказ, заради баща му, поради това сега разполага само с акт за раждане. Чужденецът посочва, че страната си по произход не е бил арестуван или осъждан, но полицията го е търсила. В П. не е членувал в политическа партия или групировка, не е имал проблеми и заради религията си. Не е получавал персонални заплахи. На всеки 2-3 месеца по 150-200 души - пакистански власти са нахлували в дома му, за да търсят баща му, като наред с това са взимали документи и скъпи вещи като лаптопи, телефони, злато. В тази връзка посочва, че от 10-13

годишна възраст е трябвало да се крие при приятели и роднини. С баща си е живял много малко време, тъй като той от много отдавна се укрива в планините в С., заради политическата му кариера - от 30-35 г. Чужденецът заявява, че именно политическите убеждения на баща му са причина той лично да има проблеми в държавата си по произход. В тази връзка посочва, че се е наложило да прекъсне образованието си, в ранна възраст е напуснал и родния си дом, заради тормоз над семейството му. Посочва, че не му е оказвано насилие, защото се е криел, но неговият братовчед е бил отвлечен за 2 дни. По време на интервюто пакистанският гражданин подробно разказва за политическата активност на баща си, който се е борил за независимост на С. от П.. За последно се е срещал с баща си на сватбата му през 2017 г. в П.. За детето си заявява, че е родено на 08.10.2018 г. в селото на жена му в П.. Конкретно от Република България желае международна закрила, защото вероятно в П. ще убият него, съпругата и детето му. В протокола за проведено интервю е видно, че на чужденеца е предоставено правото спокойно и подробно да изложи повторно причините, поради които е напуснал П. и да разкаже за проблемите си там.

За образуването по молбата за закрила административно производство е изпратено уведомление рег.№ УП7149/26.10.2021 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане“ - С., с копие до Председателя на Държавната агенция за закрила на детето (л. 109). В тази връзка и след предприемане на съответните действия по компетентност е изготвен социален доклад изх.№ 2204-91-00-3091/07.11.2021 г., относно придружения на територията на Р. България, от своя баща, малолетен чужденец С. С., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] В доклада са описани резултатите от проведената беседа с майката на детето като е преразказана бежанска им история. В същият се съдържа информация относно грижите, които се полагат спрямо детето, както и за жилищните условия и среда на детето. В доклада е посочено, че към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за детето и основните му права не са нарушени. Посочено е, че относно производството по предоставяне или отказ на международна закрила компетентен орган е ДАБ-МС.

В хода на административното производство е изготвена справка вх.№ МД-670/19.10.2021 г. (л. 30 и сл.) относно Ислямска Република П., в която е разгледано общото положение в страната, с което ответникът се е съобразил.

По делото е приложено становище на интервюиращия орган рег № УП-7149/25.07.2021г. (л. 40), с предложение на чужденеца и на малолетното му дете да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 18715/16.12.2022 г., заместник-председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя и на малолетното му дете С. С., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл.8 и чл.75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл.9 от ЗУБ. Решението е връчено на 13.01.2023 г. на чужденеца срещу подпис, който е запознат с текста на същото на език, който разбира, което е удостоверено с подпис на преводач.

В оспореното решение е прието, че общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., като анализът на заявените в молбата и на интервюто от чужденеца факти водят до извод, че не се доказва основателен страх от преследване. Решаващият орган е намерил, че причината молителят да напусне държавата си по произход е с икономически, личен, социален и битов характер и не е свързана с неговата раса,

религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В тази връзка е изтъкнато, че чужденецът е икономически мигрант, а не бежанец, тъй като доброволно е напуснал страната си, за да се засели другаде по чисто икономически съображения. В оспореното решение е посочено, че в случая чужденецът е напуснал родината си легално, със самолет и с национален паспорт. Установено е, че същият лично не е имал проблеми до напускането си на П., като срещу него не е имало и конкретни релевантни посегателства или предприети реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства, включително и заради религиозна принадлежност. Посочено е още, че чужденецът не заявява да е политически ангажиран, като според разказа му той лично никога не е бил заплашван пряко, нито пък е бил физически насилван, изтезаван или репресиран. Конкретизирано е, че същият не е бил преследван поради своята раса, религия, националност, дискриминация, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, т.е. не е имал никакви лични проблеми с официалните власти в П.. По тези съображения решаващия орган е приел, че в случая действителният мотив за напускането на държавата по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила. С оглед установената бежанска история и предвид, че твърденията за преследване заради пол не са наведени, решаващият орган е обосновал извод, че гражданинът на П. и синът му не са били обект на реално преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 от ЗУБ, поради което искането му за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

Органът е изследвал и установил, че за чужденецът и за малолетното му дете не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. В решението е посочено, че в конкретния случай не се установява, а и не се твърди, чужденецът да е бил принуден да напусне П. поради това, че там е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Прието е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му. Изтъкнато е, че спрямо Тарани С. и сина му не е налице основание да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Въз основа на установените фактически обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на интервюто е приет извод, че действителният мотив за напускането на държавата по произход е стремежът към намиране на работа и по-висок стандарт на живот, поради което в решението отново е изтъкнато, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант. Пзовавайки се на справка с входящ № МД - 670/19.10.2022г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС решаващият орган посочва в решението, че в П. липсва да е налице обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. От анализа на информацията в същата справка е прието и, че въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Във връзка с тези мотиви решаващият орган е приел, че за Тарани С. и сина му не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9. Липсват и предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като той същият е пълнолетен и съпругата му е в Република

България с подадена молба за предоставяне на международна закрила. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

По делото, по искане на жалбоподателя, е приложена и справка вх.№ ЦУ-142/09.03.2023 г. (л. 229 и сл.) от дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС относно Ислямска Република П. по отношение на общата и общественно-политическата обстановка в страната, както и спазването на човешките права в П. към 09.03.2023г.

Съдът уведоми за датата и часа на съдебното заседание дирекция "Социално подпомагане"-гр. С., отдел "Закрила на детето", в качеството му на орган по чл. 15, ал.6 от Закона за закрила на детето, със задължение за така насроченото съдебно заседание да изрази становище, а при невъзможност – да представи доклад относно малолетното дете. С писмо от 05.04.2023 г. (л. 334) на директора на АСП съдът е информиран, че ОЗД, към ДСП – М. е в невъзможност да изготви социален доклад по делото, тъй като при извършени няколкократно посещения жалбоподателят и семейството му не са открити. По делото на 25.05.2023 г.е представено и писмо на ЗА директор на АСП с информация за направени неуспешни опити за свързване с жалбоподателя и по телефона.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган – заместник председател на ДАБ, на когото са делегирани правомощия да издава административни актове от вида на оспорения в настоящото производство, съгласно приложената по делото заповед №03-15/03.05.2022 г. на председателя на ДАБ (л. 29).

Решението е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК, като в него са изложени както фактически, така и правни основания за издаването му. Ответният орган подробно и поотделно е изложил съображения защо приема, че на чужденеца и малолетното му дете, не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като е обсъдил бежанската история, така и обстановката в страната на произход - П..

Съдът не констатира при издаване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. В хода на производството пред административния орган чужденецът е запознат с правата, които има в производството, връчени му са писмени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за

статут в Република България, като текстът на указанията са преведени на разбираем език. Наред с това, в хода на административното производство с чужденецът е проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е проведено в присъствието на преводач на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него. Видно от съдържанието на протокола за проведеното интервю, на жалбоподателя са зададени въпроси, които са позволявали на чужденеца да поправи грешка или да изтъкне факти, свързани с личното му положение и относими към искането му за закрила. Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая ответният орган е изискал писмено становище от ДАНС по молбата за предоставяне на международна закрила, каквото се установява да е дадено преди произнасянето на органа и с което не се възразява от страна на ДАНС по предоставяне на статут при наличие на обстоятелствата в ЗУБ за това. На основание чл.15, ал.4 от Закон за закрила на детето е изискано становище от АСП, за интересите на малолетния С. С.. Административната преписка е попълнена, както със социален доклад на ЗА директор на дирекция „социално подпомагане“ – С., АСП, така и с достатъчно доказателства, въз основа на които органът е постановил решението си.

На следващо място административният акт е издаден в съответствие с чл. 35 от АПК, след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за конкретния случай. Административният орган е спазил изискването на чл. 73 от ЗУБ като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка относно наличие на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по отношение на жалбоподателя и малолетното му дете. Изпълнено е и императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, при произнасянето по подадената молбата да се преценят всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход, както и са обсъдени всички изложени от жалбоподателя факти и е извършена преценка на тяхната достоверност. В тази връзка е неоснователен доводът за неправилна преценка на фактите в оспореното решение, поради следното: На първо място, органът е приел, че жалбоподателят е доказал своята самоличност, чрез подписана от него декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. На второ място, органът след извършен обстоен анализ на бежанската история на лицето е приел, че в конкретния случай не става дума за лице нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант, стремящ се към по – висок стандарт на живот. При издаване на оспореното решение, административният орган е анализирал и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Ислямска Република П., с отчитане на общото положение в страната, поради което и твърденията за липса на установеност на конкретното положение в страната по произход са неоснователни. Правилно в решението е посочено, че дори и да е налице обща ситуация на несигурност, то тя не е в степен на безогледно и повсеместно насилие на територията на цялата страна, като не е налице конкретна реална опасност за жалбоподателя от тежки посегателства. В тази връзка съдът обръща внимание, че жалбоподателят лично пред интервюиращия орган заявява, че през 2018 г. е посетил П., за да се разходи.

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може, или не желае да се ползва от закрилата на тази държава, или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ "преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. А съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Изследвайки бежанската история на жалбоподателя и приобщените доказателства към административната преписка, съдът напълно споделя изводите на административния орган за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на Тарани С. и за неговото малолетно дете С. С..

Правилни и обосновани са изводите на административния орган, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване". В случая спрямо молителя и неговото дете не е било упражнявано физическо насилие като същите не са били обект на репресия от държавата или организация. В тази връзка правилна е преценката на административния орган, че изложените от чужденеца мотиви за напускане на страната по произход не са правно значими за търсената защита. В случая жалбоподателят е напуснала П. през 2016 г. (на 15 години) със самолет за Д. използвайки паспорт на името на Тарани С.. В Д. пребивавал с туристическа виза, а след това получил дългосрочна такава. Там развивал бизнес, бил мениджър на фирма за поддръжка на електрически уреди, в която имал 50% участие. През 2017 г. кандидатствал за виза в България. На българска територия чужденецът, неговата съпруга и детето са преминали легално на със самолет от Д. за България през 2018 г. В Д. се връща на 6 месеца заради бизнеса. През 2018 г. е посетил П., за да се разходи. През 2020 г. по покана е посетил Швейцария. От така изложеното и предвид, че жалбоподателят не твърди срещу него да са предприети реални действия на преследване, не е бил и подлаган на физическо насилие или обект на репресии, никога не е бил

заплашван, насилван или изтезаван от страна на държавен орган или от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства следва, че доводите за опасност от преследване в П. са неоснователни. В тази връзка въпреки, че чужденецът е посочил „наличие на заплахи“ се установява, че спрямо него липсва да са налице каквито и да е лични заплахи или проблеми. На следващо място липсват и каквито и да е данни за осъществено реално преследване спрямо търсещия закрила и детето му или опасност от такова, поради което правилно решаващият орган е приел, че заявените притеснения за живота на молителя и детето му не могат да се определят като преследване по смисъла на ЗУБ. Споделят се и изводите на административния орган, че в случая жалбоподателя е „мигрант“ , позовавайки се на Глава И, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение, или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя и малолетното му дете С. С., следва да се отбележи, че в случая от пакистанският гражданин не навежда като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Напротив, от бежанската история става ясно, че той нито е арестуван, нито е осъждан в държавата си по произход.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че и тя не е налична по отношение на оспорвания. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява

специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за П. с вх. № МД - 670/19.10.2022г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираните справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техен източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в П. и специфичното положение на жалбоподателя. По делото липсват данни ситуацията в П. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на П., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. По делото е представена актуална към 09.03.2023 г. справка за общото и общественно-икономическото положение в П., както и спазването на човешките права в страната. В тази връзка предвид липсата на доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на пакистанския гражданин и малолетното му дете по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от

ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

В административното производство не е допуснато и нарушение на чл. 6а от ЗУБ. Според тази разпоредба при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Посочено е, че преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето (ЗЗДт). Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. В случая не се установяват нарушения на относимите разпоредби от ЗЗДт. При отчитане на критериите по § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Тарани С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., лично за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на П., против Решение № 18715/16.12.2022г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което им е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :